

רבינו יוסף קארו זיע"א
בעל מחבר ספר "שולחן ערוך"
נפטר בעיר קאמיניץ
ירושלים שנת ה'ת"א (1564)
ויש מניחים ביום
(שם אביו ר' ישראל ז"ל)

רבינו יוסף קארו זיע"א
בעל מחבר ספר "שולחן ערוך"
נפטר בעיר קאמיניץ
ירושלים שנת ה'ת"א (1564)
ויש מניחים ביום
(שם אביו ר' ישראל ז"ל)

כל השנה
- הלכות -
- בכל יום -
מובטח לו שהוא
ב"ן עולם הבא!

"משה" שואל מחבירו "יעקב": אתה רוצה להיות "בן עולם הבא"? אורת חיים היומי לימוד שולחן ערוך אורת חיים לכל השנה - עמוד אחד ליום

כז
נסלו

רבינו משה אלשיך זיע"א
בעל מחבר ספר "דמ"א"
נפטר בעיר קראיניץ
ירושלים שנת ה'ת"א (1564)
ויש מניחים ביום
(שם אביו ר' ישראל ז"ל)

רבינו משה אלשיך זיע"א
בעל מחבר ספר "דמ"א"
נפטר בעיר קראיניץ
ירושלים שנת ה'ת"א (1564)
ויש מניחים ביום
(שם אביו ר' ישראל ז"ל)

"יעקב" משיבו: איזה סוג שאלה, זה ששאלת עכשיו?
כאלו היתה שואל אותי אם אני רוצה לחיות, כאלו היה שו"ך אחרת
איזה טיפש בעולם היה משיב לך בשלילי?

קודם הלימוד יאמר: הגני רוצה ללמוד. כְּדֵי שְׂבִיבוּ אֲנִי הַתְּלַמֵּד לְיָדֵי מַעֲשֵׂה. וְלִידֵי מְדוּת וְשָׂרָת. וְלִידֵי יָדְעֵת הַתּוֹרָה.
נְהַרְיֵי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֵשׁ בְּרִיךְ הוּא וְשִׂכְנֵתָהּ בְּשֵׁם יְהוָה וּבְשֵׁם אֲדֹנָי מִתְנַתְּדִים יֵאָהֲדוּנָה"י
עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחֲלֵהוּ וּבְהִימוֹ בְּיַחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

המשך סימן קסז – מקום וזמן הבציעה, ומי הוא הנוצע

כ. אפילו בשבת שהוא חייב לאכול פת לא יברך לו חבירו ברכת המוציא אם אינו אוכל ולא שרי לברך לאחרים אף על פי שאינו טועם אלא ברכת המוציא דמצה בליל ראשון של פסח וברכת היין דקידוש בין של לילה בין של יום. הגה: ויש לאכול הפרוסה שבצע עליה קודם שיאכל פת אחר שתהא נאכלת לתאבון והוא משום חבוב מצוה (אגור וזית יוסף נשם שנולי לקט):

סימן קסח – על איזה מיני פת מברכין. ובו י"ז סעיפים

א. היו לפניו חתיכות של פת ופת שלם הכל ממין אחד מברך על השלם אפילו הוא פת קיבר (פירוש לחם שאינו נקי) וקטן והחתיכות פת נקיה וגדולה אבל אם השלם משעורים והחתיכות מחטים אפילו היא קטנה מניח הפרוסה תחת השלמה ובוצע משתיהן יחד. הגה: וכל זה כשרוצה לאכול משניהם אבל אם אינו רוצה לאכול אלא מאחד יבצע עליו ואין לחוש לשני אף על פי שחשוב או חביב עליו (מרומת הדשן סימן ל"ז):

ב. אם ב' שלימות ממין אחד אחת גדולה ואחת קטנה מברך על הגדולה אם יש לאדם שני הצאי לחם ואין לו לחם שלם יחברם יחד בעץ או בשום דבר שלא יהא נראה ודינו כדין שלם ואפילו בשבת יכול לחברם:

ג. שני גלוסקאות הדבוקים יחד שנאפו ונחתך מן האחת והשניה נשארה שלמה טוב להפריד החתיכה מהשלמה כדי שתהא נראית שלמה ממה שניחנה דבוק בה אף על פי שנראית יותר גדולה. הגה: ולא יבצע ממנה במקום שהיתה דבוקה בחברתה ששם נראית כפרוסה אלא יבצע ממקום השלם שבה (מהרי"ל):

ד. פת שעורין ופת כוסמין מברך על של שעורים כיון שהוא ממין שבעה אף על פי שהכוסמין יפים פת נקיה ופת קיבר מברך על הנקיה ואם שתיהן נקיות וזו לבנה יותר מזו מברך על הלבנה יותר:

ה. פת עובד כוכבים נקיה ופת קיבר של ישראל אם אינו נוהר מפת עובד כוכבים מברך על איזה מהם שירצה ואם הוא נוהר מפת

עובד כוכבים מסלק פת נקי של עובד כוכבים מעל השלחן עד לאחר ברכת המוציא ואם בעל הבית אינו נוהר מפת עובד כוכבים ואין דעתו לאכול כל הסעודה רק פת עובד כוכבים כי היא נקיה אבל בני ביתו אכלו מפת שאינו נקי של ישראל ושתי הלחם מונחים על השלחן צריך לבצוע על פת נקיה של עובד כוכבים הואיל והוא הבוצע ואין דעתו לאכול אלא מאותו פת ואם בעל הבית נוהר מפת עובד כוכבים וישראל שאינו נוהר בכך מסב עמו על השלחן כיון דמצוה מוטלת על בעל הבית יבצע מן היפה של עובד כוכבים וכיון שהותר לבצוע הותר לכל הסעודה. הגה: ודוקא שחביב עליו אותו פת אבל אם אינו חביב עליו בלא איסור פת של עובד כוכבים אינו צריך להקדימו (מרומת הדשן סימן ל"ז):

ו. פת הבאה בכיסנין מברך עליו בורא מיני מזונות ולאחריו ברכה אחת מעין שלש ואם אכל ממנו שיעור שאחרים רגילים לקבוע עליו אף על פי שהוא לא שבע ממנו מברך עליו המוציא וברכת המזון ואם מתחלה היה בדעתו לאכול ממנו מעט וברך בורא מיני מזונות ואחר כך אכל שיעור שאחרים קובעים עליו יברך עליו ברכת המזון אף על פי שלא ברך המוציא תחלה ואם אכל שיעור שאחרים אין קובעים עליו אף על פי שהוא קובע עליו אינו מברך אלא בורא מיני מזונות וברכה אחת מעין שלש דבטלה דעתו אצל כל אדם:

ז. פת הבאה בכיסנין יש מפרשים פת שעשוי כמין כיסים שממלאים אותם דבש או סוקר ואגוזים ושקדים ותבלין והם הנקראים רישקולא"ש ריאלחשו"ו, ויש אומרים שהיא עיסה שעירב בה דבש או שמן או חלב או מיני תבלין ואפאה והוא שיהיה טעם תערובת המי פירות או התבלין ניכר בעיסה (ויש אומרים שזה נקרא פת גמור אלא אם כן יש בהם הרבה תבלין או דבש כמיני מתיקה שקורין לעקיץ שכמעט הדבש והתבלין הם עיקר וכן נוהגים) (קש"י וערוך וכן יש לפירש דעת רמב"ם). ויש מפרשים שהוא פת בין מתובלת בין שאינה מתובלת שעושים אותם כעבים יבשים וכוססין אותם והם הנקראים בישקוני"ש והלכה כדברי כולם שלכל אלו הדברים נותנים להם דינים שאמרנו בפת הבאה בכסנין:

סִדְרָנוּ אֶת סֵדֶר הַשְּׁוֹלְחָן עֲרוּף אֹרְחֵי חַיִּים לְשָׁנָה – עֲמוּד אֶחָד לְיוֹם. וּבְסֵדֶר הַזֶּה יִבְמֹר כָּל אֹרְחֵי חַיִּים שָׁנָה בְּשָׁנָה. וּבְזֶה יִתְמַלֵּא הַיּוֹם מִחֲסוּרוֹ אֲשֶׁר יִחָסֵר לוֹ דְבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ. וְיִזְכָּר לְהִיּוֹת "בֶּן עוֹלָם הַבָּא". וְיִבְרַח לְפָרְסָם לְכָל הַיְדִידִים וּבְפִתֵי בְּנֵי שִׁוְתוֹ וּבְכָתִיב מִדְרָשׁוֹת לְזָכוֹת אֶת הַרְבִּים לְעִלּוֹי גְּשָׁמֵת הַקְּרוֹבִים. וְזֶה יִהְיֶה זְכוֹת הַיּוֹתֵר גָּדוֹל. וְכָל הַמְזַבְּחָה אֶת הַרְבִּים זֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים.